

Nr 632.

Av herr **Meyershöffer m. fl.**, om avslag å Kungl. Maj:ts proposition, nr 67, med förslag till lag angående rätt för Konungen att i vissa fall förordna om kreditspärr.

Enligt den uppfattning vi hysa är den mellanfolkliga blockadprocedur, vilken benämnes sanktionssystemet, varken ägnad att befordra freden eller säkerställandet av en mellanfolklig rättsordning utan utgör tvärtom en krigsfara i och för sig. Erfarenheterna av sanktionerna mot Italien hava bekräftat denna vår uppfattning. Enligt vår mening ha sanktionerna fyllt världen med en oro, som berättigar till det antagandet, att folken icke vidare komma att begagna sig av denna riskabla metod. På grundval av denna vår uppfattning, åt vilken vi vid flera tillfällen givit uttryck, mena vi, att, sedan det nuvarande fallet av sanktionstillämpning avvecklats och dess faror för folken ådagalagts, det icke vidare skall behöva ifrågakomma, att Sverige deltagar i en dylik aktion. Man torde nämligen kunna förutsätta, att de bestämmelser i förbundsakten, varå denna aktion grundats, antingen komma att väsentligen förändras eller också — såsom hösten 1935 allmänt antogs vara fallet — skola nedsjunka till död bokstav.

Med utgångspunkt från denna vår uppfattning — vilken vi finna snart sagt dagligen allt mer bekräftad av erfarenheten — kunna vi icke se något bärande skäl för att riksdagen nu skulle giva Kungl. Maj:t det för obestämd tid gällande lagliga bemyndigandet att i vissa fall förordna om kreditspärr, som begärts i proposition nr 67 av den 7 februari 1936 till innevarande års riksdag. Den motivering som förebragts för propositionen, har icke på något sätt kunnat rubba denna vår uppfattning, då den i stort sett endast innehåller en redogörelse för frågans närmaste förhistoria. De verkligt avgörande synpunkterna på spörsmålet äro sålunda knappast ens diskuterade. Antagligen har detta skett därför att det ansetts tillräckligt med en hänvisning till »förpliktelser förknippade med medlemskapet i Nationernas Förbund». En sådan hänvisning är emellertid icke tillräcklig, då sanktionernas verkliga uppgift inom förbundet numera synes mera oklar än någonsin och förbundsaktens bindande verkan för övrigt icke påverkas av det beslut, som riksdagen nu föreslås skola fatta. Däremot måste otvivelaktigt ett bifall till den Kungl. propositionen tolkas därhän, att riksdagen ånyo gör ett principuttalande till förmån för ett sanktionssystem, som enligt vår mening innebär betydande risk för Sverige, de nordiska länderna i gemen och för freden i Europa.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte avslå kungl. propositionen nr 67 med förslag till lag angående kreditspärr.

Stockholm den 29 februari 1936.

Alf Meyershöffer.

C. Gösta Jacobsson.

John Gustafsson

i Välsnäs.

